

[Valdemar Thomsen.]

Under Forhandlingerne i denne Sal forleden udtalte den højtærede Indenrigsminister, henvendt til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at det er en stor Misforstaaelse, naar det hævdes, at Valget den 22. Oktober kun stod om Valutacentralen og Handelspolitikken. Nej, sagde Ministeren — og deri har han selvfølgelig fuldstændig Ret —, et Valg drejer sig ikke om en enkelt Sag, men om en Politik, en Linie. Saa er da Spørgsmaalet, hvad denne Politik gaar ud paa. Det kan, det maa indrømmes, undertiden være meget vanskeligt at se, hvad der er Politik, og hvad der er Taktik, men med Hensyn til Rentespørgsmaalet kunde der forud for Valget og under Valgkampagnen i alt Fald ikke herske Tvivl, og jeg vil inderligt haabe, at Slutresultatet af Forhandlingerne om de foreliggende Lovforslag maa blive af en saadan Art, at den gode Tro til Regeringen paa det Omraade ikke skal forvandles til dyb Skuffelse.

Den Udtalelse, der forleden fremkom fra Husmandsforeningerne og Jens Holdgaard, var med Rette Udtryk for en Utilfredshed med Lovforslagets Afsnit I, en Utilfredshed, der forhaabentlig vil medvirke til, at Regeringen vil være at faa i Tale, saaledes at dette Afsnit ændres fra at være Rentetilskud for en meget begrænset Tid til en generel Rentesaenkning ud i Fremtiden, ikke alene for Landbruget, men for hele det arbejdende Folk. Naar vi fra vor Side saa afgjort er imod Rentetilskud, skyldes det ikke mindst, at Tilskud til Renten konsoliderer dens Højde og altsaa direkte modvirker det, man tilstræber. Det, Valget den 22. Oktober gav Svar paa, var efter min Mening ikke saa meget Valutacentral m. v., det kunde Vælgerne i al Almindelighed meget vanskeligt bedømme Rækkevidden af, nej, Vælgerne ræsonnerede sikkert i Almindelighed som saa: En Regering, der forstaar, at Kapitalen, der alt for længe er gaaet fri, gennem Rentesaenkning og paa anden Maade maa og skal have sin Part af Krisens Byrder — en saadan Regering maa vi have den Tillid til, at den ogsaa paa økonomiske Omraader, som vi Vælgere ikke kan have Indsigt i, vil følge den rigtige Linie.

Ud fra dette i og for sig naturlige Ræsonnement stemte mange Vælgere saa paa Regeringspartierne, idet de derigennem mente at stemme for Rentesaenkning. Skulde det vise sig at være en Misforstaaelse, vil det utvivlsomt faa vidtrækkende Følger. Nu manglede det ogsaa bare, at der ikke skulde kunne gribes ind over for Kapitalindehavere, naar alle andre maa finde sig

i Indgreb og Regulering, der ofte medfører baade Nød og Afsavn. Det Spørgsmaal, der i den kommende Tid maa klares, er altsaa, om Regeringen og dens Partier, i Lighed med de store Oppositionspartier, vil svigte paa dette afgørende Omraade og dermed svigte den Tillid, som meget talstærke Kredse viste dem ved Valget den 22. Oktober.

Landbrugets Syn er der for længst givet Udtryk for, saaledes i Fælleshenvendelsen fra Landboforeningerne og Husmandsforeningerne af 12. Januar 1933, da Hauch og Jens Holdgaard satte deres Navne under Kravet om en Sænkning af Renten ned til $2\frac{1}{2}$ à 3 pCt. De Radikales Stilling skulde, hvis de ellers har Livet og Jens Holdgaard kær, paa Forhaand være givet, og der er sikkert ingen Tvivl om, at det overvejende Flertal i alt Fald af de menige Socialdemokrater virkelig vil en Løsning, der tjener det arbejdende Folk.

Men der er i dette store Parti, i Socialdemokratiet, aabenbart to Strømninger, der gør sig gældende, og som faktisk staaer til hinanden som Ild til Vand. Den ene kan kort betegnes med Navnet Bramsnæs, den anden med Navnet Knud Korst. At det er Nationalbankdirektøren, der hidtil har præget Regeringens økonomiske Politik, er vel ingen Hemmelighed; de Anskuelse, denne desværre politisk stærke Mand direkte og indirekte giver Udtryk for, er mildest talt en Udfordring over for Landbruget og over for alle, der kan se, hvor det bærer hen. Knud Korst derimod, hvis Tanke maa være i Kontakt med den Arbejder og den Arbejderrepræsentant, der holder Ideens Fane højt, er en udpræget Talsmand for, at den økonomiske Uligevægt, som Bramsnæs's Eksperimenter fører os længere og længere ud i, maa genoprettes og genoprettes ved stik modsatte Virkemidler, ved en effektiv valutarisk Tilpasning og en dybtgaaende Rentesaenkning.

Angaaende vor Valutapolitik sagde Knud Korst saaledes i en Artikel i „Socialdemokraten“ for 5. Juli f. A., at vi maa tilstræbe den Kurs, der, alt taget i Betragtning, afgiver det anstændigste Grundlag for Velstandens Fordeling i dette Land. Dermed er i Virkeligheden sagt, og det er saa sandt, saa sandt, at det er uanstændigt gennem en stædig Valutapolitik at forfordele Landbruget. Med Hensyn til Rentesaenkning har Knud Korst for længst givet Anvisning paa en Metode for en virkelig Konvertering, der ikke forudsætter Tilslutning fra Banker og Sparekasser og yderligere Forhandling til den Side, der ogsaa vil være